Ч. 45. Субота 12 марта (27 лютого) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові
що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові
в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах па провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Конференция провідників клюбів. — З клюбових комисий і сторонництв. — Справа львівского університету — Викупно селян в Боснї і Герцеговинї.

На передвчерашній конференциї провідників клюбів розважувано справу, чи державне предложене в справі уповажненя правительства до піднятя кредитових операций має бути поставлене яко слїдуюча точка дневного порядку.

П. Кончі заявив, що не має нїчого против переставленя дневного порядку, о скілько не опізнить то нарад над заснованєм італїяньского університету.

П. Адлєр узнаючи важність справи, виступив однак против так скорого внесеня єї.

П. Мінїстер др. Білиньский оправдував реченець внесеня предложеня і підніс, що справа не має політичного значіня.

П. Ґесман був за скорим єї полагодженєм.

П. Крамарж замітив, що умотиноване предложеня недостаточне.

П. Президент Мінїстрів бар. Бінерт заявив, що правительство далеке від того, аби в який небудь спосіб легковажити палату. Предложенє не єсть зовсім неясне і не тяжко займити супротив него становище в короткім часї. Просить отже о занятє становища в короткім часї.

П. Ґломбіньский замітив, що Коло польске мусить нарадити ся над кредитовим предложенєм.

П. Романчук заявив, що не може сказати нїчого іменем свого клюбу, однако мусить з гори зазначити єго опозицийне становище.

Президент палати др. Паттай обговорюючи вислїд переведеної дискусиї, заявив, що після зложених заяв палата аж на слїдуючім засїданю порішить о переставленю дневного порядку.

„Slavische Korresp.“ містить слїдуючий комунїкат: Провідники славяньскої Унїї посли: Крамарж, Шустершіц, Удржаль, Грубан і Ильой відбули вчера з п. президентом кабінету бар. Бінертом конференцию над політичним положенєм, а відтак бар. Бінерт піддав під дискусию справу парляментарного обговореня правительствениих предложень о уживаню язика і поділї округів в Чехії. Чеські провідники славяньскої Унїї подали бар. Бінертови до відомости своє засадниче становище.

„Deutschnationale Korresp.“ містить такий комунїкат: На вчерашнім пополудневім засїданю нїмецкого национального Союза предсїдатель бар. Кіярі здав коротко справу з політичної ситуациї. Зі сторони нїмецких послів з Чехії зажадано, аби правительственні предложеня о уживаню язика і поділї округів в Чехії можливо як найскорше прийшли на дневний порядок нарад палати і були приділені комисиї. В справі обсадженя посади нїмецкого мінїстра земляка жадано, аби то становище обсаджено як найскорше, не оглядаючи ся на справу обсадженя посади ческого мінїстра земляка. Дальше стверджено, що всякі поголоски о ухвалї, хто має стати нїмецким мінїстром, неправдиві. В справі предложеня що до удїленя кредиту 180 мілїонів корон переведено довшу дискусию і постановлено голосувати за тим, аби то предложенє прийшло на дневний порядок палати послів. Відтак раджено над податком від вина і над законом о пияньстві. Що до того послїдного закона, висказав Союз бажанє, аби той проєкт завернено до комисиї.

„Slavische Korresp.“ доносить: Вчера у мінїстра просьвіти ґр. Штірґка явила ся депутация руского клюбу, котра вказала на поголоски непокоячі руске населенє і руских студентів, що помимо послїдної конференциї, ко-

7)

В найбільшім містї на сьвітї

або

Льондон, єго займавости і житє в нїм.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

А як виглядають улицї підчас такої мраки! Лїхтарнї горять, але їх сьвітло єсть так слабе, що чоловік при нїм не годен навіть устеречи ся, щоби капелюхом не зачепив об стовп лїхтарнї. Рух на улицях, коли не зовсім неможливий, то буває дуже обмеженний. На улицях не видко, як би то можна сподївати ся, щоби на них сували ся якісь привиди, але по просту таки нїчого, лиш по просту якийсь один одностайний жовто-сїрий хаос, з котрого чути, як конї ступають розважно по вохкім бруку, як сопить і сичить мотор, що змучений як рак пробує лїзти дальше, як хтось клене і викрикуючи остерігає. Кождий Льондонець знає розповідати цїлі історії про людий, що гадаючи, що ідуть домів, збили ся з дороги та о волос що не попали ся в злодїйскі нори, не впали до ріки або що не попали ся під колеса якоїсь льокомотиви.

Недалеко від шин чути раз по раз вистріли, що заступають оптичні сиґнали. Стациї підземних зелїзниць стають справдешними муравлисками, в котрих аж кишить від людий, як від мурашок. Для руху на улицях єсть то великої ваги, що конї, котрі звичайно бігають як ті машини, підчас мраки проявляють дуже бистрий зір і якусь тайну силу духа. Досьвідні візники омнїбусові кажуть, що коли підчас мраки взагалї якась їзда можлива, то візник зробить найлїпше, скоро буде о скілько лиш можна, держати ся краю тротоару а впрочім спустить ся зовсім на конї та загальмує зараз, скоро лиш они пристануть або схотять вимннати.

Як кожда річ на сьвітї так і льондоньска мрака має дві сторони: дїти тїшать ся з неї, бо родичі не хотять їх пускати в непевну дорогу до школи, лїкарі раді з неї, бо она збільшає їх практику, ну, та й злодїї і вломники дуже тїшать ся з неї, бо нїчо так не сприяє їх ремеслу як льондоньска мрака, тож в тім часї увихає ся їх повнїсенько на всїх улицях.

Льондон з цїлим своїм рухом на улицях робить зовсім инше вражінє, як всї великі міста на цїлечминї. Анґлїйцям в Льондонї здає ся, що навіть і Господь Бог там в небі записує всї добрі і злї дїла до контової книги і що Анґлїйцї, котрих він особливо любить, мають у него свою окрему, шишну книгу оправлену в сафіянову скірку. Они переконані, що кождий порядний чоловік купає ся так як они що рана в студеній водї, а на сьвятнїй вечер їсть плюмпудінґ. Они байдужні на все, що виходить поза їх особу і їх інтереси; нїчо їх не обходить, на нїчо і на нїкого не оглядають ся. На улицях в Льондонї не видко, як по инших містах, таких, котрі би оттак собі лиш для розривки крутили ся; видко по всїх, що що з якимсь розгоном біжать улицями, як кождий з них стремить до якоїсь цїли. А все-таки ходити й без цїли улицями сего величезного міста, особливо вечерами в осени, коли ще житє кипить горячково, але вже западає сумерк, має свою особливу повабність.

З елеґантної головної улицї, де електричні банї осьвітлюють товпу людий конї і вози майже яснїйше як то червонаве, прислонене густою мракою сонце, скручуємо оттак навгадь в якусь бічну улицю. До кількох мінут знаходимо ся в зовсім иншім сьвітї. На улици заносить смаженою рибою і помиями; лїхтарнї блимають далеко одна від другої. Тут і там видко у вікнах на партері червонаве сьвітло, що осьвічує в слоях липкі кармельки, коробки з чорнилом від чобіт та вязанки смоляків. Трохи дальше в заулку висить білє на шнурі розтягненім через улицю а під ним сварить ся кілька жінок з голими по лїктї руками і шиями, але в чорних капелюхах на голові. Здалека чути якийсь шум і гуркіт, часами якісь крики.

Аж ось робить ся щораз більше склепів і виходимо на улицю, де знов стає така глота, що перейти годї; люди спішать кудись, по найбільшій части в одну сторону. З темних підсїнь виходить множество жінок і дівчат а всї в капелюхах на високих фризурах, мужчини в замащених блюзах і шапках. То робітницї і робітники, що виходять з роботи і спішать на

тра відбула ся у міністра просьвіти. польский характер львівского університету має бути заведений найвисшим розпорядженем без засягана гадки руских представителів і без полагоджена справи руского університету. До того занепокоєня причинили ся інформациї одної з віденьских часописий і кількох галицких.

П. Міністер ґр. Штірґк висказав жаль, що неправдива вістка, котра ні безпосередно ні посередно не походить з міністерства просьвіти, дістала ся до публичної відомости. П. Міністер впевняє зі своєї сторони з цілою рішучостию, що найвисше розпорядженє в справі львівского університету може послідувати тілько тоді, коли оба інтересовані сторонництва, взглядно народи порозуміють ся і що одностороннє полагодженє тої справи єсть виключене.

В справі викупна селян (кметів) в Боснї і Герцеґовині оповістила „Wiener Ztg.“ відручне цісарске письмо до бар. Буриана слідуючої основи: „Добро земеских властителів і кметів Босни і Герцеґовини, котрі стоять у відносинах дідичної аренди, лежить мені все на серци. Недавно прилюдно обговорювано дуже трудне питанє відносин посїданя дає менї нагоду поручити Вам особливо сю справу, щоби погодити торжественно запоручену охорону на давних краєвих правах основане посїданє з успішнїйшою підмогою господарства і поступу сільского населеня.

„Вже від давнїйшого часу привернено законні відносини між земскими властителями і кметями в традицийній формі. З того часу босаньско-герцеґовиньска управа бачить в тім свою задачу, самодіяльному розширюваню свобідної земскої власности помагати пільгами в добровільнім викупнї кметів.

„Одобряю Ваше змаганє, щоби економічну будуччину убігателїв о добровільне викупно тим обезпечити, щоби їм приспорити банкового кредиту в цїлїй їм потрібній висоті під опікою і порукою краєвого правительства.

„А щоби земским властителям і кметям Босни і Герцеґовини дати новий доказ моєї вітцївскої дбалости, бажаю, щоби державою запоручене викупно кметів відповідно великій вазї викупна переводили в будуччинї виключно виделеґовані до того правительственні органи при ужитю краєвих засобів. Поручаю Вам в тій цїли виробити відповідний в тім напрямі начерк закона для босаньско-герцеґовиньского сойму“.

Новинки.

Львів, дня 11 марта 1910.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства рільництва іменував старшого комісаря інспекциї лїсної Вінк. Вобра радником лїсництва а комісаря інспекциї лїсної 1 кл. Фр. Лїсїкевича, старшим комісаром інспекциї лїсної.

— **Цїсарскі маневри.** Віденьскі дневники доносять, що сегорічні цїсарскі маневри відбудуть ся не в полудневій Угорщинї, як первістно проєктовано, але в середнїй Галичинї і по обох сторонах Карпат т. є. галицкій та угорскій. В тих маневрах возьмуть участь корпуси X (перемиский) і XI (львівскій), корпус VI (кошицкий) та ріжні війска сусїдних корпусів. Маневри будуть ведені зовсїм на воєнній стопі і кермовані так, якби ходило о справдїшну війну. Послїдні великі маневри в Галичинї відбули ся, як звістно, в 1903 р., коли то на закінченє тих маневрів Цїсар видав головний тодї приказ до армії датований в Хлопах під Комарном.

— **Дрібні вісти.** Дня 14 марта відбудуть ся загальні збори філїї „Сїльского Господаря“ в Борщеві і Товмачи. — О. Н. Струтиньский оснував в Чікаґо товариство банкове, що купує для наших людий землю і доми. Товариство гарно розвиває ся. — Від марта минулого року є в Чікаґо 2-ох сьвященників, о. Струтиньский і о. В. Петрівский. Перший обслугує північну часть міста, а другий полудневу. — П. К. Гутковский, редактор „Прапора“, отворив в Курітибі при Тов. ім. Шевченка руску школу і подбав о то, що австро-угорский конзулят дарував тій школї богато книжок, велику стїнну карту і грошеву запомогу. Наука розпочала ся дня 15 грудня м. р. Оплата за науку виносить 2 мільрейси місячно від дитини. — Щезла без слїду 15-лїтна Станислава Кузївна, вийшовши оногди з дому своєї матери до костела. Де подїла ся, не знати. — Поліцийнт придержав вчера в рубальни дерева при ул. Зигмунтівскій Петра Турчина, котрий перед тиднем втїк з вязниці краєвого суду карного. — Атанас Добряньский, господар в Голодівцї рудецкого повіта, дав знати львівскій полїциї, що в ночи на 9 с. м. вкрадено єму зі стайнї пару коний з возом і плугом загальної вартости 480 К. — Артур Шік, купець, згубив на ул. Кароля Людвика золотий перстїнь вартости 200 К. — Фр. Сопотніцкий згубив 103 К, котрі мав завинені в хусточці.

— **Тов. укр. викладів ім. П. Могили** уладжує в Золочеві в марти і цьвітни с. р. популярно-наукові виклади. 1) Недїля, 13 марта: П. Карманьский: „Етичний проблєм в найзамітнїйших его формах“. 2) Недїля, 20 марта: др. К. Танячкевич: „Розвиток чоловіка і его походженє“. 3) Недїля, 3 цьвітня: І. Кокоруда: „Архітектура старинних Греків і Римлян“ (з сьвітляними образами). 4) Четвер, 7 цьвітня: В. Пачовский: „Про Мазепу“. 5) Недїля, 10 цьвітня: о. Е. Громницкий: „Про Будаїзм“. 6) Недїля, 17 цьвітня: др. І. Раковский: „Расовість Українцїв“. 7) Пятниця, 22 цьвітня: П. Карманьский: „Штука зі специяльним увзглядненем модернїзму“. Виклади відбувати-муть ся в сали тов. „Родина“. Вступ 20 с., ученики, міщани й селяни 10 с. Початок точно о годині 6 вечером. Чистий дохід призначений на будову бурси „Просьвіти“ в Золочеві.

— **Небезпечного вломника** арештувала вчера полїция. До помешканя дра Соляньского при ул. Кльоновича ч. 16 вломив ся вчера рано о 9 год. якийсь злодїй, але льокатор п. К. Любельский напудив его і він втїк, лишивши виважені долотом двері. По якімсь часї вернув він знову, щоби докінчити роботу, але его добачив дозорець каменицї Михайло Семанюк і пустив ся за ним в погоню. Злодїй сховав ся до одної з камениць при ул. Ватория, а коли Семанюк зайшов туди за ним, він кинув ся з ножем на него. Семанюк почав втїкати а злодїй біг з ножем за ним. На крик Семанюка надбіг полїцийнт а добувши шаблї, набив злодїя і відобрав єму ніж та арештував его. Вломник той називає ся Йосиф Домбровіцкий. При нїм знайдено ніж, долото і лист адресований до якогось радника судового п. Велгайновского, якого нема: в листї був лиш порожний папір, а злодїй уживав очевидно того листу лиш на то, щоби мати причину входити до домів.

— **Нещасливі пригоди.** При роботах будівельних на головнім двірци, ведених фірмою Вуйцицкого, завалило ся вчера рущтованє і вдало на робітника Мартина Камінського та поговбко его так тяжко, що его мусїли відвести до шпиталю. — На головнім двірци дістав ся вчера в полуднє пересувач зелїзничий Галамай між стовпаки вагонів, котрі єму зробили смерть на місци. — В реальности при улици Пелчиньскій загорїли тамтої ночи в наслїдок скорого заткання печи Ігнатий Гдуля підмайстер мулярский, его жінка і мешкаюча у них кравчиня Сальомея Ровківна. Пригоду ще в пору спостережено і завізвано поготівлю ратункову, котра всї трох привела до житя.

дворець, щоби зелїзницею виїхати на подальше передмістє до дому.

А за хвильку знов сценерия зміняє ся. Широкою і елєґантною улицею котять ся омнїбуси. Попри нас перелїтають самоїзди один за другим; они осьвітлені а в них видко соболеві футра, віяльця, рожі і поблискуючі диямантові спинки. На тротоарі так повно цилиндрів, як перед хвилькою було повно замащених шапок. Поміж ними тут і там якісь дами з напудрованим лицем і в шовкових сукнях, лиш далеко чемнїйші як в Парижи або Берлинї. Але той шовк на них лиш їх порок, то „things“ (тінґа — сотворіня) а о „сотворіних“ не говорить ся в порядним товаристві.

Скоро же настане темнота, улиці в Сіті зачинають поволи опорожнювати ся. Велика маса урядників зачинає розходити ся а двірцї межи 5 а 6 годиною суть переповнені. Всї виїзджають на передмістя а о 8 год. виглядає Сіті так, як колиб там люди вимерли. Бюра товариств і банків вже давно перед тим позамикано, але коли вже воспускано зелїзні жалюзії отвертих ще склепів на побережу, в Гольборн і сусїдних улицях, то в старім місті годї вже побачити щось цїкавого. Виїмку творить лиш західна часть, Вестенд.

О тій порі, коли там зачинають отвирати ся сьвятинї муз, збирає ся там народець охочий до забави: повози і дорожки та самоїзди котять ся улицями а многотисячна товпа спішить пішки до театрів, варієте (театрів ріжнородностий) та лїпших гостинниць. Трафальґарский сквер, лестерский сквер, Піккаділлї і „Клюблєнд“ ніби аж горять від того сьвітла, яке пускають електричні каблукові і жарові лямпи тих многих палат, що запрошуть гостий на кілька годин веселої забави.

Але з ударом одинайцятої години зачинає й Вестенд опорожняти ся і заким ще на вежі парляментарного будинку вибила дванайцята година, уложила ся вже й ся „фашенебльна“ (fashionable — модна, паньска) часть міста до спу. В пів години опісля чути на улици хиба лиш кроки якогось, що припізнив ся, або сторожа безпечности, котрий в шоломі на голові ходить по улици. Хто би в сїй порі хотів вертати до дому, той лиш в рідких случаях знайде отворені брами якогось двірця або зможе скористати з омнїбуса: мусїв би хиба наймати нічну дорожку, але й то лиш хиба тодї, коли би візник за добру заплату зважив ся повезти его в якусь не знану єму сторону або часть міста.

Льондон виглядає тепер як би вимер, але поправдї живчик старого міста або Сіті не перестає і тепер бити. Підчас коли він в день бє з горячковим поспіхом, в ночи бє так слабо, що его ледви чути. Зайдім насамперед в підземний Льондон. В тунелю коло Шеперде Буш знаходимо цїлу армію робітників, котрі під проводом наставників направляють шини підземної електричної зелїзницї, оглядають кожду шрубку, чистять ваґони і льокомотиви, направляють помешні шкоди і пускають в рух великі електричні віяки, призначені до того, щоби занечищений через день воздух знов очистити і відсьвіжити, напустивши до тунелю з надворку чистого воздуха. Тимчасом Таміза котить маєстатично свої филї без перерви як вже від тисячів лїт попри безчисленні корабельні варстати і причалї до океана. Она видить коло своїх берегів множество пильних рук при роботї та несе на собі богато нароходів і суден вітрилових. Бо не всї судна можуть в ночи спочивати; одні вибирають ся в дорогу, другі припливають і спішать ся, щоби десь причалити.

Лиш полїцийні пароходи плавають неутомимо по ріцї то горі то долї водою; они не можуть анї на хвильку спочити, бо треба не лиш вести борбу з морскими розбишаками і пачкарями, але й того допильновувати, щоби ріка не скинула з себе своїх оковів. Тут і там оглядають прибережні гати і заставки безпечности та прилади до управильнення допливу, щоби Льондонцї, які поселили ся по обох боках Тамізи, коли досьвіта пробудять ся, не знайшли ся в небезпечности повени, щоби вода не позаливала їх партерові помешканя. Многі улицї близько ріки почавши від Ротеріт аж до Вестмінстера, лежать, бачите, значно низше як звичайний уровень води в Тамізі і не обійшлось би без нещастя, як би полїция, що дозорує ріки, перестала докладно контролювати ті 1.600 варстатів корабельних і 1000 гатий, що спирають воду.

(Дальше буде).

— **Процес Тарновска-Комаровский.** Тарновска побачивши, що Пріликов не зробить Комаровскому смерти, постановила ужити до того Наумова. Покоєва Періє знала о всім. Она знала, що Тарновска умовила ся з Прілуковом, щоби той вислав депешу, котра могла би озлобити Наумова і викликати в нім ненависть до Комаровского. Депеша ся була слідуючого змісту:

„Все знаю. Наумов падлюка. Жаль мені моєї преданности для вас, бо ви ледащиця! Комаровский“.

Періє знала, що тоту депешу мав Прілуков вислати до Тарновскої а она мала єї попоказати Наумову. В єї присутности уложено, як кого називати в депешах. Прілуков мав в телеґрамах називати ся де Буші або Нерзон; Наумов дістав назву Берта, Комаровский — Аделя; місто Венеция мало називати ся „Неґляднии“ а покоєву Періє перехрестили на Елїзу Бушерон.

Коли вже так все уложено і постановлено, що Періє має бути посередничкою переписки, постарала ся Тарновска о все, чого було потреба до виконаня убийства. Она попрощала ся з Комаровским, котрий вернув до Венеции і поїхала з Наумовом дня 25 серпня до Росиї. В дорозї до Киева повтаряє она перед Наумовом свою відразу до Комаровсвого і хвалить ся перед ним, як то давнїйші єї любовники були її предані так, що аж смерть собі робили. Дня 26 серпня вислав Прілуков до неї згадану повисше депешу, а щоби она тим певнїйше дійшла єї рук, вислав єї рівночасно до Киева, Ореля і Москви. Того самого дня одержала она єї в Києві і показала Наумову, котрий страшно озлобив ся на Комаровского. Тарновска при помочи покоєвої зачала тоді ще більше під'юджувати Наумова на Комаровского так, що той остаточно постановив зімстити ся на Комаровскім. Она повела Наумова на ґріб рідної матери і казала там єму присягнути, що він буде єї слухати а відтак повела єго на ґріб якогось Шталя, котрий смерть собі зробив длятого, що она не хотїла єго любити.

Наумов зразу не міг зважити ся на то, щоби якомусь чоловікови житє відбирати і хотів спершу стапути з Комаровским до двобою. Але Тарновска старала ся єго переконати, що двобій скомпромітував би єї на завсїгди і она не хоче того, щоби він наставляв своє житє. Она обіцяла єму, що скоро він убє Комаровского, то она віддасть ся за него. Старала ся всїлякими способами намовити Наумова до убийства, викликувала в нім ненависть, поучувала, як має робити і дала єму якийсь хрестик з побожною на нім написю та молила ся, щоби Господь Бог єго поблагословив. Коли так розбудила в нім ненависть і любов, післала єго до Венеції, але у Відни мав він насамперед обголити собі вуси.

Прілуков, повідомлений Тарновскою о всім, поїхав слідом за Наумовом аж до Венеции і тут слідив пильно за ним. Наумов приїхав до Венеции дня 3. вересня і станув в готели „Даніелї“. Через цїлий день волочив ся по місті і купував дещо на площи сьв. Марка. Около 10 год. вечером пішов на площу ді Санта Марія дель Джілїо, де було помешкане ґр. Комаровского і мав при собі револьвер в кишени. Вже тоді рішив ся був убити ґр. Комаровского, але не застав єго. Чотири години ходив перед помешканем, аж наконець вернув до готелю. Впаслідок тої неудачі постановив зайти таки до помешканя ґрафа і там свій намір виконав.

Акт обжалованя розповідає тут цїлу сцену, як Наумов убив ґр. Комаровского дня 4-го вересня і як Прілуков та оба детективи, котрих він привіз з собою, слідили за Наумовом. Прілуков, котрий в хвили убийства був на згаданій площи, чув вистріли з револьвера і кликане на поміч та видів, як люди і карабінєри (італїяньскі жандарми) пустили ся до дому, де стало ся убийство. Не сумнївав ся анї на хвильку, що Наумова арештують, а що вже не мав чого сидїти у Венеции, вернув назад до Відня. Вечером дня 6 вересня єго арештовано. Тарновску і Періє, котрі на другий день приїхали до Відня, арештовано також.

Они приїхали були до Відня і пересиділи тут чотири дні у великім страху, бо не гадали, що Комаровский буде ще якийсь час жити, а він в півтора години по замаху телеґрафував до Тарновскої: „Наумов убив мене, приїзджай зараз“. Бідний чоловічиско міг мати надію, що женщина, котру він так дуже любив, приїде до него, бо через цїлий той час, від 26 серпня до 3 вересня, в котрім, як то она знала, що Наумов мусить вже бути у Венеции і що Прілуков слїдить за ним, висилала она до него що дня дуже сердечні депеші. Тарновска і Періє, коли довідали ся, що Комаровский ще жиє, напудили ся дуже і старали ся затерти сліди своєї участи в злочинї або бодай приготовити ся до успішної оборони. Длятого телеґрафували до Прілукова під фальшивим назвиском, Евген Нерзон, яке він собі був прибрав, жадаючи поради від него: „Ми одержали вість від Аделї, кличе нас, що нам робити, відповідь конче!“ Коли Тарновска дістала від Прілукова відповідь, що він виїхав вже з Венеции до Відня, поїхала й она туди зі своєю покоєвою, де їх арештовано.

Телеґрами.

Відень 11 марта. В палаті послів по відчитаню вилвів відповілав п. Мінїстер краєвої оборони Ґеорґі на інтерпеляциї, по чім палата приступила до дальшої дискусиї податкової. По промові пос. Форста замкнено дискусию і вибрано ґенеральних бесїдників.

Відень 11 марта. Комунїкат оголошений в „Deutschnat. Corr.“ доносить, що на нинїшнім засїданю нїмецкого союза народного висказано однодушно погляд, що жадана зі славяньскої сторони реконструкция кабінету без попереднього залагодженя спорних народних справ може довести до скріпленя Славян і до зробленя Нїмцям шкоди. Длятого треба старати ся, щоби бодай предложеня правительства о роздїлї округів в Чехії і о управильненю язикових відносин були взяті як найскорше під параду і передані комісиї.

Париж 11 марта. На засїданю палати послів поставив Жоре інтерпеляцию в справі дефравдациї Дієза. — При помочи якоїсь женщини, з котрою Діє оставав в зносинах, знайдено дорогоцїнности і цїнні папери, вартости 200.000 франків і численні депозити банкові.

Петербург 11 марта. Цар Николай надав войсковому аташе у Відни полковникови Марченкови ордер Володимира IV. кл. (Марченко був свого часу вмішаний в якусь шпіґуньску справу).

Петербург 11 марта. До мінїстерства просьвіти наспів проект ґенерала Богдановича предкладаючий замкнене семінарий учительских і заступленє учителів народних підофіцирами. (Знаменито!)

Константинополь 11 марта. Одна з часописий доносить, що король болгарский імовірно в слїдуючім тиждни приїде до Константинополя в супроводї мінїстрів Малинова і Паприкова.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні **визначені грубим** друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1·12.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8^{20}.
" $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9^{35}.
" $^{2}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{35}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
" 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
" 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).